ČECHOAUSTRALAN

KRAJANSKÝ LIST

LISTOPAD 2008

www.cechoaustralan.com

V tomto čísle:-

Amerika podle vzoru „žena“ - Barbara Semenov	*2*
Stádový komplex - David Placzek	*3*
Když odejde přítel - B. Semenov	*4*
80 let Československého zahraničního ústavu	*5*
Glosa Miloše Ondráška - O teologii	*6*
Čas nám daný - Vlasta Šustková	*8*
Příběh Běžce 2 - Vlastislav Škvařil	*9*
Vůně benzinových par - Zdeněk Rich	*11*
Život je jen náhoda (2. pokračování) - Anthony Schott	*12*
Setkání s královnou - Ivan Kolařík	*14*

“O beautiful, for spacious skies,
For amber waves of grain,
For purple mountain majesties
Above the fruited plain!
America! America! God shed His grace on thee,
And crown thy good with brotherhood, from sea to shining sea.
O beautiful, for pilgrim feet
Whose stern, impassioned stress
A thoroughfare for freedom beat
Across the wilderness!
America! America! God mend thine ev'ry flaw;
Confirm thy soul in self control, thy liberty in law!
O beautiful, for heroes proved
In liberating strife,
Who more than self their country loved
And mercy more than life!
America! America! May God thy gold refine,
'Til all success be nobleness, and ev'ry gain divine!
O beautiful, for patriot dream
That sees beyond the years,
Thine alabaster cities gleam
Undimmed by human tears!”

Krásná pro nebesa svá doširoka,
nazlátlé vlny lánů, nachové horské štíty
tam nad úrodnou plání...
Bůh požehnal ti Ameriko
i všem tvým, v bratrství sepjatým,
i od břehu ku břehu těm mořím zářivým.
Tak krásná zdáš se poutníkům,
když za svobodou jdou
tou dálkou trudnou divokou.
Ameriko! Ameriko! Bůh nezanechá chyby,
zocelí kázní duši tvou, právem kéž jistí sliby!...

Generální konzulát České republiky:
500 Collins Street, Melbourne 3000,
Tel: 03 9629 6196, Fax: 03 9629 1311

.AMERIKA PODLE VZORU „ŽENA“

Ač srdcem a duší Čechoaustralanka, na papíře jsem zcela nepochybně Američanka. Proto, když mi dorazí před listopadem každým čtvrtým rokem korespondenční volební lístek, neváhám a posílám svůj s největší pravděpodobností nedůležitý hlas tomu, kdo by měl podle mne stát v čele země, která mi udělila v těžkých dobách emigrace politický azyl a později i hrdé občanství. Bylo to v době jednoho z nejlepších prezidentů moderní doby, Ronalda Reagana. S tím letošním volicím lístkem si však stále nevím rady.

Australský krajan Clive James označil nedávno v televizi americké prezidentské volby svým typickým, palčivě výstižným humorem za „frašku“ vzhledem k nevhodným prezidentským kandidátům. S tím nelze než souhlasit. A zamýšlet se nad otázkou, jak je možné, že tento velký národ přichází s tak omezenými možnostmi výběru do čela nejen státu ale jistě i mezinárodní zahraniční politiky.

Obracím tu tak v rukou dále nerozhodně svoji volební kartu. Asi nebude vůbec vadit, když ji neodešlu. Amerika mi ale není lhostejná. A byla bych na ni zase ráda hrdá. V těchto dnech sleduje celý svět s napětím, kdo nahradí prezidenta, který ji přivedl do pěkné šlamastiky. A jak si z té šlamastiky pomůže nový, ten který prezident zůstává dalším velkým otazníkem.

Osobně jsem byla pro ženu prezidentku, která dávala smutně stagnující zemi jakousi naději. Hilary Clinton byla inteligentní, obklopovala ji celá řada kvallitních politiků včetně světově oceňovaného prezidenta předchozího. Přesto byla pod neustálou palbou kritiky. Voliči jaksi paradoxně nefandí nikomu, kdo se zdá být příliš chytrým. Nebudu rozebírat americké volební hrátky, slyšíme a čteme o nich dnes denně od povolanějších kapacit. Jako žena se však zaměřím na fenomén ženy, který nebyl odsunut spolu s Hilary do ústraní.

Naopak, na scéně se objevila nová žena. Pohledná Sarah Palin má teoreticky možnost stát se americkou prezidentkou (dejme tomu v situaci, kdy případný úspěšný leč v historii nejstarší kandidát na post prezidenta John McCain nebude moci dále vykonávat svou novou funkci). Palin má, řekla bych dnes populárním výrazem, „imidž“ neboli podobu současné Ameriky. S šarmem bývalé americké královny krásy získává okamžitou podporu mas. Masa, která kritizovala na Hilary vše od prvního knoflíčku na halence až po nedůležité prořeknutí, je nadšena atraktivní a do nedávna neznámou aljašskou političkou. Nadšení vzbuzuje i její silná katolická víra, boj proti potratům – sama má pět dětí, páté se narodilo s prenatální diagnózou Down syndromu, část národa obdivuje její sílu, když se loučí se svým synem před jeho odvelením do války v Iráku, která je podle Palin Božím plánem a kterou je tedy nutno vést a vyhrát. Nemusím ani vědět o dalších politických představách Palin, abych viděla, že tímto směrem má volba nepovede.

Když byla kandidátka dotázána na televizi, jaký má názor na Bushovu doktrínu, bylo zjevné, že neměla ponětí, o čem je řeč a zamluvila otázku frází, že prezidentův hlavní úkol je bránit USA. Bushova doktrína byla prohlášena v roce 2002 a ospravedlňuje „prevenční sebeobranu“, tedy možnost útoku na jakoukoliv zemi, která by mohla představovat nebezpečí Spojeným státům.

A v této souvislosti mne napadá další žena už léta činná v americké politice, Madelaine Albright. Ta se nedávno vyjádřila v tom smyslu, že nejdůležitějším úkolem nového prezidenta bude ukončit politiku strachu. Nepopírá, že strach má v politice své místo a lidstvo se musí poučit z jeho nedostatku, jako tomu bylo třeba v případě Hitlera. I dnes je Irák sudem střelného prachu, Afganistán trvajícím problémem, Irán potencionálním nebezpečím a Severní Korea nevyřešenou hádankou. Al Káida zasluhuje výjimečnou bdělost. Američanům se však v posledních letech dostalo až příliš nadměrné dávky strachu. Strachu, který zapříčinil nedostatečnou ochranu vlastní Ústavy, nedbalost mezinárodního práva, menší ohleduplnost ke spojencům, pokles objektivity a soudnosti v hledání pravdy a nezájem ověřovat a zpytovat to, co říkají vůdcové národa.

Madelaine Albright je toho názoru, že Amerika byla Bílým domem naočkovaná přijmout doktrínu strachu, která řídila v posledních letech zahraniční politiku a negativně omezila možnost účelně komunikovat s ostatními. Manifestací tohoto strachu je i neochota zamyslet se vážně nad jinými alternativami a perspektivami.

„Hluboce miluji Ameriku a věřím, že naše země je stále tou nejlepší na celém světě,“ říká Albright, „ale na druhé straně jsme se stali nebezpečně nesoudnými. Říkáme - žádné atomovky, zatímco vlastníme největší arzenál na světě. Žádáme - respektujte právo, a přitom ignorujeme Ženevskou konvenci. Jdete buď s námi nebo proti nám - hlásáme, bez ohledu na dopad našich akcí v Turecku a na Středním Východě. Varujeme - ruce pryč od Iráku, zatímco naše jednotky okupují Bagdád. Voláme - pozor na čínskou vojenskou základnu a vynakládáme na obranu tolik, co celý svět dohromady. Ctěte budoucnost - kážeme a ignorujeme klimatické změny.

Američané se musí podívat na sebe očima ostatních. Světu se zdá dnes až směšné, že náš národ se vším svým bohatstvím a potencionálem se tak bojí teroristů, zlotřilých států, ilegálních imigrantů a zahraniční ekonomické kompetice. Lidé od nás očekávají, že si budeme počínat seběvědomě, ale zároveň budeme schopni srdnatě podstoupit složité debaty, čelit kritice, jednat s ostatními ohleduplně a přispět tak značným podílem na řešení globálních problémů. Sebevědomí podmíněné účelem to je a vždy byla podstata

skutečné Ameriky v tom nejlepším slova smyslu. Abychom napravili svou nynější reputaci, je třeba zbavit se Bushovy doktríny strachu a začít se konečně vzdělávat o světě kolem nás, učit se jiné jazyky, rozumět jiným vírám a filozofiím, studovat další dimenze historických pravd a poznatků, přijímat moderní technologie pro konstruktivní účely a chápat trochu víc než je pouhé zjednodušené pojetí zla a dobra".

Od nového prezidenta očekává Madelaine Albright, že nebude mít zapotřebí zastrašovat svůj národ, ale spíš znovu obnoví víru v Americkou myšlenku. Myšlenku založenou na jednotě, která je zakotvena ve víře v demokracii a v odpovědnosti vůči minulým generacím a těm, které mají přijít. Spojí-li nový prezident víru v tradice národa s důvěrou hledat skutečné hodnoty a odvahu v lidech, bude mít daleko silnější platformu vést Spojené státy než by mu poskytovaly jakékoliv pokračující výzvy národu k obavám a strachu.

Připomínám si, jak snadnou strategií bývalo v historii použití politiky strachu ve snaze manipulovat dav. Pomocí politiky strachu, která kráčela ruku v ruce se zneužitým náboženstvím, posilovali mocní odjakživa své vládnoucí pozice, udržovali lid pod kontrolou, zaručovali klamně sociální či jiné jistoty a zdůvodňovali další válečné expanze.

Bush a jeho osmiletá vláda skloubila „bravurně" politiku strachu, náboženství a expanze v zájmu vlastních mocenských, finančních a egoistických pohnutek a dovedla tak jednu z nejschopnějších zemí světa do těžké ekonomické krize. Velmoc dnes zákonitě strhává sebou do katastrofální situace i většinu ostatního světa. Je proto pochopitelné, že jen málokdo skutečně zatoužil kandidovat do funkce nového amerického prezidenta.

Madelaine Albright (rozená Marie Jana Korbelová 15. května 1937 v Praze) byla první ženou, která se stala v roce 1996 ministryní zahraničí USA. V letošní prezidentské kampani podporovala senátorku Clinton. V současné době působí jako hlavní poradkyně kandidáta Baracka Obamy.

Ač nejsem přesvědčena zatím jen plamenným řečněním senátora, díky ženám v americké vysoké politice snad ztrácím obavy z mé volby Obamy.

Barbara Semenov

Víte, kteří čtyři američtí prezidenti jsou vytesáni do skály v Národním parku Mount Rushmore v Jižní Dakotě?

Davová psychóza neboli stádový komplex

Nedávno jsem se zájmem sledoval televizní dokumentární seriál od Davida Attenborougha nazvaný „Život savců", rozdělený na hmyzožravce, masožravce a býložravce. Upoutala mě jeho tvrzení, že tendence většiny býložravců shromažďovat se do stád je založena na pudu sebezáchovy. Tedy, budu-li jeden z mnoha, je pravděpodobnější, že lev nesežere mě, ale mého souseda. Vyskytly se jenom dvě výjimky. Tou první byla gazelí matka úspěšně hájící své novorozeně před útočícími hyenami a tou druhou bylo stádo buvolů, které ubránilo tele před skupinou hladových lvů.

Nedalo mi, abych chování těchto zvířat v duchu nesrovnával s tím, co jsem viděl a zažil mezi mojí vlastní skupinou všežravých savců druhu "Homo Sapiens".

Naše motivace se shromažďovat ve stáda je jen zčásti založena na pudu usebezáchovy, ale především na naději získat osobní užitek z blízkosti ostatních členů stáda. Nelze ani přehlédnout skutečnost, že větší dav snáze čelí nájezdům závistivých sousedů, popřípadě větší dav má lepší vyhlídky úspěšné nájezdy na své sousedy podnikat.

Kde však se stádová mentalita lidské odrůdy savců přibližuje mentalitě té zvířecí skupiny je ve snaze nelišit se svým chováním od chování většiny a tím neupoutat na sebe nevítanou pozornost ať už mimo nebo uvnitř stáda. Dějiny jsou plné příkladů, kdy vybičovaný stádový pud jedné skupiny vyústil v tragické následky pro ty, kteří se lišili, ať už svou vírou, svým vzhledem, národností anebo jen názorem.

Nemusíme jít do dávné minulosti, abychom si připomněli, co dokáže stádová mentalita. Bolševici možná původně věřili, že osvobozují utlačovaný ruský národ od carské tyranie. Nikdy by však nedokázali po 73 dlouhých let udržet v područí národy Sovětského Svazu, nebýt toho vrozeného lidského stádového komplexu umocněného poddanskou mentalitou ruského národa. Ještě pádnější argument dokazující moc masové psychózy nám ovšem poskytuje hitlerovské Německo. To jak se poslušně a slepě německý dav nechal dovést Hitlerem do totální záhuby mi chtě nechtě připomíná tažení stád pakoní (gnů) za lepšími pastvinami (Lebensraum) přes řeky plné krokodýlů a často přímo do hrtanu hladových veleještěrů. Také mi tane na mysli pověst o lumících sebevražedně se řítících ve svých miliónech z úskalí norských fjordů do zuřícího oceánu pod nimi.

Bylo by krásné, kdybychom teď mohli s čistým svědomím prohlásit, že „Malý Český Člověk" je tou vzácnou výjimkou v plejádě národů, který nepodlehl stádové mentalitě. Bohužel nemůžeme.
Až na výjimečné hrdiny neexistoval během éry Protektorátu účinný odboj proti německé okupaci.
Za 300 let habsburské poroby se prý národ naučil "Maul halten und weiter dienen",nebo-li držet hubu a krok.

Velvyslanectví České republiky:
8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
Tel: 02 6290 1386, Fax: 02 6290 0006

Jestli to bylo ve snaze splývat se stádem nebo z apatické pohodlnosti je celkem lhostejné.

A pak přišel slavný únor ´48. My všichni, kteří jsme to prožili a pak těch dalších 42 let vlády strany, nemáme na co být hrdi. Těch výjimek zrovna tak jako za Protektorátu bylo jen mizivé procento. Národ pochodoval masově v průvodech, shromažďoval se stádově na schůzích a demonstracích, skandoval jednohlasně připitomělá hesla, „dobrovolně" se zúčastňoval brigád, poslušně věšel praporky do oken a 99.8 procent členů stáda volilo jednotnou kandidátku. Těm, kteří se takto podrobili úředně diktované davové mentalitě, bylo dovoleno žít celkem nerušeným životem. Udatné gazelí matky se netrpěly a se skupinami buvolů bránících právo slabšího jednotlivce se lidově demokratické zákonodárství umělo vypořádat.

Domníval jsem se bláhově, že se lidstvo poučilo, že naše odrůda savců se konečně zbavila toho primitivního stádového komplexu a že každý z nás najde v sobě dost soudnosti, sebeúcty a zdravého selského rozumu, aby si utvořil ze široce a všeobecně přístupných informací rozumný a hlavně vlastní úsudek.

Není náhodou, že tomu je letos 20 let, kdy Jim Hansen z NASA varoval Kongres Spojených národů, a to s 99ti procentní jistotou, z bezprostředního nebezpečí katastrofálního oteplování naší planety. (In 1988, James E. Hansen, the NASA climate scientist who, through much of his career, has pressed elected officials to limit greenhouse gas emissions, constructed "loaded" cardboard dice for a Senate hearing, to illustrate that we were, in essence, tipping the climate system toward ever higher odds of unpleasant events like droughts and flooding rains.)

V tu samou dobu jsme byli rovněž svědky rozpadu sovětského kolosu a všeobecné diskreditace socialismu. Zhrzená levice si musela najít náhradu za tradičního kapitalistického strašáka a našla si ji nejdříve ve "zřídnutí ozónové vrstvy" a když s tím nepochodila, vyrukovala se "skleníkovým efektem". Úspěšný rozmach průmyslu a z toho vyplývající nárůst životní úrovně byl pro levici zrovna takovým trnem v očích jako soukromé vlastnictví výrobních prostředků a „nespravedlivá" dělba hmotných statků.

Když její socialistický ideál SSSR skonal zcela nečekanou a rychlou smrtí, chytla se zhrzená levice globálního oteplování a předpovídá světovou katastrofu podobně tak, jako kdysi vědecký marxismus – leninismus hrozil kapitalisticko-imperialistickým armageddonem. A proto podle nich nyní závisí záchrana lidstva jen v poslušném plnění příkazů proroků zkázy, tak jako kdysi spočívala záchrana lidstva jen v proletářské revoluci.

Prostudoval jsem spoustu vědeckých pojednání předvídajících zánik života na zemi, ale také hromadu studií popírající tyto předpovědi. Nedošel jsem zatím k žádnému konkrétnímu závěru, zrovna tak jako se na něm nedohodli mnohem větší klimatologičtí odborníci než jsem já. Vrátím se k tomu, čím jsme začal tuto úvahu – „Stádový komplex". Nenechme se prosím lidé zmást levičáckou nihilistickou demagogií. Mysleme samostatně. Nebuďme stádo!

David Placzek
In Memoriam

KDYŽ ODEJDE PŘÍTEL

Jako každý emigrant, který opustil kdysi své kořeny a přátele, jsem si i já našla v nové vlasti svoji skupinku blízkých krajanů. V našem případě to byla skupinka pěti manželských párů a jednoho starého mládence, kteří se stali během dvaceti let v Austrálii jakousi spřízněnou rodinou a zcela výjimečnými kamarády. Prožili jsme spolu mnoho báječných chvil, které daly základ silnému poutu dlouholetého přátelství. Je proto pochopitelné, že každý odchod jednoho z nich se člověka hluboce dotkne. David Placzek byl nejstarší z naší party a druhý, který nás zaskočil svým exitem ze scény – měli jsme malou „theatre company", ve které jsme si léta amatérsky vyhráli... Nazvala jsem ji „Young at Heart Co" a David byl inspirací toho názvu, protože, ač mezi námi byl celý generační rozdíl, ten rozdíl jsem nikdy nepocítila. David rád mluvil o věku jako o pouhém čísle. Byl to muž s nesmírně zajímavým a bohatým životním příběhem, do jeho zákoutí dovolil čtenářům Čechoaustralana nahlédnout ve svých článcích, které sklidily značnou odezvu.

Když se zamyslím, uvědomím si, že vedle milých a veselých vzpomínek mi zůstává i trvalý a jasný pocit, proč jsem měla Davida ráda. Davidovi nebylo nikdy nic lhostejné. Vším se zabýval do hloubky, vše chtěl poznat a ke všemu dokázal zaujmout své stanovisko, za kterým si stál. Byl ale zároveň laskavý jak ke světu tak ke svým přátelům. Když jsme se dostali v naší skupině do žhavých rozprav na politická, kulturní či společenská témata, vzpomínám si na jeho tradiční úsměvný a pacifikující návrh, abychom přešli od kontroverzních debat, které sám rád načínal, raději k diskuzním tématům zahrádkářů a zabránili schylující se názorové potyčce.

Na základě svého dramatického života měl David odpor k násilí, válkám, diktaturám, dogmatizmu. Jeho pozitivní postoj k lidem se neprojevoval pouze názorově, ale také v činech. Kde mohl, rád pomáhal. Nově příchozím, známým, sousedům... Ještě do pozdních let svého důchodu pracoval jako řidič-dobrovolník, rozvážel jídlo penzistům, řídil malý autobus babiček a dědečků po různých akcích, sám však jako starý muž nikdy nepůsobil. Možná, že to bylo tím, že se neustále vzdělával, účastnil se aktivně společenského života, psal, hrál golf, mladistvě se oblékal, říkával, že na to dbá jeho Irenka, se kterou prožil šedesát let hezkého manželství.

Rozloučila jsem se s Davidem smutná, s kyticí květů v barvě české trikolóry. Také jeho život byl úzce spjat s osudovými okamžiky Československa. Ještě větší symbolikou byl však věnec od jeho ženy a rodiny, plný nádherných australských květů. Uvědomila jsem si, že David se cítil víc Australanem, a není divu. Z jímavé rekapitulace oslavující jeho přínosný život bylo zřejmé, že po trudných letech

v republice a jinde to byla teprve a právě Austrálie, která mu umožnila žít šťastný, spokojený a naplněný život. Ctil své české kořeny, ale Austrálii miloval - „Byl Australanem spíš..."

Svým životem obohatil i životy svých přátel. Čest jeho památce.
David Placzek 30. 6. 1925 – 19. 9. 2008

Barbara Semenov

80 LET ČSÚZ

Letošní rok je kulatým a osmičkově symbolickým i pro významnou českou organizaci, která se věnuje s velkou péčí rozvíjení vztahů s českými krajany. Je jí **Československý ústav zahraniční**, který slaví v těchto dnech 80 let svého vzniku.

Založení Československého ústavu zahraničního bylo myšlenkou T. G. Masaryka, který chtěl u příležitosti 10. výročí vzniku republiky poděkovat všem krajanům za pomoc v zahraničí při jeho práci na vzniku Československa. Založit ústav dostal za úkol monsignor Šrámek, tehdejší ministr sociálních věcí, který na tento účel vyčlenil částku 10 mil. korun. V té době bylo prestižní společenskou záležitostí být členem ČSÚZ. Členy byli například Tomáš Baťa, Alois Jirásek, Petr Zenkl, v pozdějším čase Milada Horáková. Mnoho členů bylo ze zahraničí, z úřadů, bank apod. Členská základna byla velice rozmanitá. Pobočky ČSÚZ byly rozšířeny po celém tehdejším Československu.

ČSÚZ působil jako prostředník mezi komunitami za hranicemi a československým státem. Organizoval setkání mezi představiteli státu a krajanskými spolky a pomáhal udržovat kontakty s jednotlivými osobnostmi a spolky v zahraničí. Vztah státu ke krajanům byl za první republiky velmi pozitivní.

Po jedenácti letech přerušila činnost ústavu druhá světová válka a poválečné socialistické Československo z něj učinilo nástroj vládní politiky. Od listopadu 1989 se ústav snaží navazovat na tradici péče o krajany z meziválečného období. Za šíření dobrého jména České republiky v zahraničí byla ČSÚZ v roce 2004 udělena ministrem zahraničí cena Gratias agit.

ČSÚZ ve svých stanovách zdůrazňuje rasovou, náboženskou a politickou snášenlivost. V praxi to znamená mimo jiné, že, jak říká sám předseda ČSÚZ, Jaromír Šlápota - *„kdo je příliš vyhraněn, tak mu doporučíme, aby mezi nás raději nechodil"*. Členem ústavu se může stát jak jednotlivec, tak organizace nebo firma a v současné době má ústav přibližně 260 členů nejen z České republiky.

Během své poslední návštěvy v Praze jsem se sešla se sympatickým předsedou a dozvěděla se, že současná členská základna se rekrutuje z celého světa, ze Slovenska, ze Spojených států, z Ukrajiny, z Polska, z Francie, z Belgie. Je zde také mnoho občanů z České republiky rozličného zaměření věkového, náboženského i politického.

Svými projekty pomáhá Československý ústav zahraničí školám, mateřským školkám, krajanským spolkům, folklorním souborům, spolupracuje s bohemisty. Financuje vybavení počítačových učeben, knihoven i sportovních zařízení, hudební nástroje kapel či obutí tanečních souborů. Jinou formou šíření povědomí o české, respektive československé kultuře a historii jsou projekty památníků významných osobností českých dějin.

Za pět let realizoval ČSÚZ čtyři památníky T. G. Masaryka. V Mexiko City na podnět krajanů, v Petrohradě z podnětu Spolku bratří Čapků, spolku ruských občanů, kteří říkali, že T.G. Masaryk přednášel na petrohradské univerzitě a byl tam v roce 1916 jmenován čestným profesorem. Dále památník v Užhorodu a společný památník TGM a Milana Rastislava Štefánika v Košicích.

Největší projekty realizuje ústav v posledních letech v Rakousku, Ukrajině a především v Chorvatsku. Nejnovější projekt vzniká v současné době ve spolupráci ČSÚZ s olomouckou univerzitou. Jeho cílem je umožnit studentům ze zahraničí, kteří budou schopni studovat v českém jazyce, třeba absolventům gymnázií z Vídně nebo Daruvaru, aby mohli studovat na olomoucké filozofické fakultě prostřednictvím internetu a na univerzitu jezdili jen na zkoušky. Studium dětí českých krajanů se tím značně zlevní.

Československý ústav zahraniční podpořil také laskavě vznik nového celoaustralského krajanského listu ČECHOAUSTRALAN a uvítal spolupráci ČECHOAUSTRALANa s BULLETINEM ČSUZ – www.csuz.cz, www.csuzkrajane.cz.

K významným narozeninám ČSÚZ přejeme vše nejlepší a mnoho zdaru v dalším upevňování dobrého jména, odkazu prvního českého prezidenta a důležitého poslání této úctyhodné české organizace. (sem)

Advokátní kancelář
M. Kantor solicitors
500 Collins Street, Melbourne 3000
Tel: 03 9629 6196, Fax: 03 9629 1311

Glosa Miloše Ondráška

ZTRACENÁ PŘÍLEŽITOST

Nedávno jsem četl, že Česká republika je nejateističtější, tedy nejnezbožnější zemí v Evropě. Chodí do kostela málo lidí? Do dotazníků veřejného mínění se napíše "bez vyznání"? Nemohu se zbavit myšlenky, že je to jinak. Někteří argumentují křižáky, jiní upálením Jana Husa, další Koniášem a v současné době násilnostmi kněží – pedofilů. Souvisí tyto okolnosti s ateismem? Není to spíše nespokojenost nad způsobem života některých lidí anebo skupin lidí? Kdysi byl ateismus chápán jako intelektuální omyl, který bylo zapotřebí překonávat mystikou, dnes jde spíše o nedostatečně věrohodné svědectví křesťanských církví a snad i o rozlišování různých druhů bezvěrectví. Dědictví křesťanství a judaismu v českých zemích je příliš cenné, než aby zůstalo nezodpovězeno. Domnívám se, že mnoho tzv. neznabohů má na mysli církev a nikoliv víru. Terminologie může být různá, T.G. Masaryk mluvil o "transcendentálním rozměru života", Václav Havel o "horizontu horizontů". Také slýcháváme: „V Boha nevěřím, ale něco nad námi musí být". A navíc, česká zbožnost je spíše skrytá a plachá na rozdíl od třeba španělské nebo italské.

V Políčanech na Benešovsku byl začátkem srpna položen základní kámen ke stavbě trapistického kláštera s mariánským zasvěcením "Naší Paní nad Vltavou". Slavnosti se zúčastnil apoštolský nuncius Diego Causero s prohlášením, že „jde o mimořádnou událost, klášter vznikne v zemi, kde vzhledem k nedávné neblahé minulosti se veřejnost chlubí, že Česká republika je nejsekulárnější evropskou zemí. V republice ale vznikají intenzivní a radikální spirituality, např. řád karmelitánek či trapistů pro řeholníky i řeholnice". V Políčanech byl již otevřen řádovými sestrami vedený Dům pro hosty, slouží těm, kteří touží po chvíli v ústraní, klidu a meditaci.

Během mých studií v Československu po roce 1948 do nás bušil přednášející v lekcích marxismu-leninismu stále opakovanou frází „jediným bohem Vatikánu je dolar". Vybral si tento člověk svoje povolání dobrovolně, nebo do něj sklouzl následkem nějakých okolností nebo tlaků? Byl ateista? Nebo oběť totalitního režimu? Jakousi oklikou jsem se později dozvěděl, že v soukromí se touto floskulí neohánět a potají chodil do kostela, ale tak, aby ho nikdo neviděl. Nejeden komunistický pohlavár míval tehdy církevní pohřeb.

Někteří křesťané pochopili a přijali léta komunistického útlaku jako jakýsi očistec. Pád komunismu přinesl překvapení – ani pro církev ani pro společnost nenastal vstup do zaslíbené země, ale jen do dalšího vývojového období. Jak na tuto okolnost katolická církev reagovala? Jaký byl význam skrytých katolických aktivit po roce 1948 a zejména po roce 1968, jaký měl na ně názor Vatikán a jak se dnes posuzují? To mne napadlo, když jsme v Austrálii uvítali kromě velké skupiny katolické mládeže dva české biskupy a sedmnáct českých kněží. Co nám řekli o svých zkušenostech konfrontace s komunismem, lidskými právy a sjednocováním Evropy? Po únorovém puči byl náboženský život na čtyřicet let sražen na kolena, to nebyl jen výsledek brutality Ústředního výboru KSČ, ale i neblahé činnosti katolického kněze ministra Plojhara, církevních tajemníků, s režimem spolupracujících kněží. Přechod diktatury k demokracii neprošel v naší zemi žádným revolučním zúčtováním, krveprolitím, nedošlo k žádnému "Norimberskému procesu". Nakreslila se tlustá čára za minulostí ve společnosti, v politice, i v církvi. Duch vyrovnání se neprobudil. Došlo k uzdravení společnosti? Hříšníci nezpytovali svědomí, jen si změnili kabát.

Být křesťanem není tedy nejsnadnější. Být ateistou ano? Víru neztotožňuji ani s náboženstvím ani s církví. Víra má v českých zemích hluboké kořeny, nemusí být zjevná. Možná, že se obligátní zbožná slova opotřebovala a ztratila svůj význam. Konfrontace s nacismem podnítila "teologii po Osvětimi", konfrontace s komunismem byla sice ovlivněna Janem Pavlem II, ale podle mého mínění se smysluplná projekce na českém církevním plátně dosud nepromítla.

Jeden z mých gymnaziálních spolužáků po rozpuštění jezuitského semináře v roce 1948 pracoval patnáct let v brněnské zbrojovce. Druhý, salezián, po propuštění z vězení čistil auta v servisní opravně. Studovali v podzemních seminářích a nedostali se do formální struktury církve, apoštolsky pracovali nepoznáni v dělnickém prostředí a občanském životě. Tehdy to byla vynucená nutnost, nepotřebuje ale i dnešní svět takové kněze?

Je mi líto, že nadhozené otázky nepřišly v Melbourne na program při návštěvě duchovních z České republiky.

Jan Kratochvil, ředitel Muzea českého a slovenského exilu 20. století v Brně, oznamuje čtenářům Čechoaustralana, že **Muzeum českého a slovenského exilu 20. století v Brně** bude slavnostně otevřeno 29. 11. 2008 premiérem České republiky Mirkem Topolánkem a primátorem statutárního města Brna Romanem Onderkou.

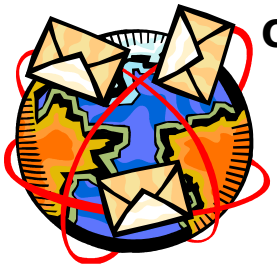

ODTUD A ODJINUD

♠ V Melbourne oslavil 94leté narozeniny jazzový klavírista Graeme Bell. Na oslavě těchto narozenin se hrála i jeho skladba Czechoslovak Journey – Prague 1947. Někdy v roce 1946 odjel Bellův "Australian Jazz Band" do Evropy a spíše náhodou se dostal do Československa v době komunistického Sjezdu mládeže v Praze, slavil velký úspěch a podle australských novin tam zanechal trvalý vliv na čsl. jazzovou scénu. Podle tvrzení M. Ciglera, který zaznamenával historii zdejší české pospolitosti, Bell si přivezl z Prahy českou manželku. Jakousi zvláštní shodou okolností se z Melbourne během jednoho dne v roce 2008 v rozhlase vysílalo jak vzpomínání na Bellovo festivalové koncertování v Praze, tak na televizi běžel medailon o Rafaelu Kubelíkovi nazvaný *Má vlast.* Do osmičkových roků by se také mohl zahrnout rok 1908, kdy 19. září zazněla na pražském Výstavišti poprve za řízení skladatele Sedmá symfonie Gustava Mahlera. Skladatel se narodil v roce 1860 v židovské rodině v obci Kališť u Humpolce, do svých 15ti let žil v Jihlavě. Začátkem října t. r. udělil český ministr zahraničních věcí Janu Šedivkovi, houslovému virtuózu a pedagogu v Hobartu, cenu *Gratias Agit* za šíření dobrého jména české kultury.

♠ V březnu 2008 český soud definitivně rozpustil Komunistický svaz mládeže za to, že ve svém programu vyhrožoval „odstraněním soukromého vlastnictví výrobních porostředků". Uplynulo devět měsíců a komsomolci nerušeně fungují dál. Vydávají časopis *Mladá pravda* a na svých webových stránkách vášnivě obhajují Stalina, vzpomínají na hrobaře sovětské kultury Ždanova, zvou na akce tohoto sdružení a protestují podle instrukcí volně se v ČR pohybujících agentů KGB proti umístění amerického radaru v Brdech. Když Rusové v osmdesátých letech instalovali v ČSSR rakety středního doletu, nikdo ani nehlesl.

♠ Roku 1888 byl založen v Praze Klub českých turistů, v té době to byly se Sokolem dvě jediné české organizace. V roce 1891 KČT vybudoval na Petříně rozhlednu podle vzoru pařížské Eifelovky v měřítku 1:5. Pro pěší turisty klub stavěl tzv. útulny, dnes se ale věnuje udržování turistických značek vedoucích po horách i dolinách, zavádí cyklostezky – z lásky k turistice a přírodě. Nejoblíbenějším zahraničím cílem českých "baťůžkářů"(backpackers) je nyní Austrálie. Do melbournských novin napsala nedávno australská turistka velmi pochvalný dopis o svém pěším putování po zemi České. Klub českých turistů ji vybavil itinerářem, instrukcemi, mapami a dokonce i mobilem. Zmínila se také o tom, že v Praze si vyzvedla ve středisku informační služby sedmijazyčnou mapu zobrazující 102 pamětihodností na území hlavního města a obsahující veškeré informace o dopravě se zdůrazněním čísel a tras tramvají a autobusů, které návštěvníky dopraví k památkám. Český rozhlas 3 – Vltava (www.rozhlas.cz/vltava) bezplatně nabízí na webové stránce ve formátu mp3 díla české i zahraniční literatury. Objevují se tam staré i čerstvé fonetické nahrávky např. Švejka, Babičky, Povídek malostranských atd. nahrané předními českými herci.

♠ Londýnské divadlo Orange Tree uvedlo v překladu P. Wilsona hru Václava Havla *Odcházení* (Leaving). Vyprodaná premiéra byla velmi úspěšná. Hra je proložená přímými vstupy autora do děje a řečí postav. Havel tyto komentáře sám anglicky namluvil a na jevišti se pouští ze záznamu. Nadace Charty 77 uděluje každoročně cenu za vynikající literární práci, v tomto roce ji dostává symbolicky v předvečer nedožitých narozenin J. Seiferta Václav Havel za osmý svazek svého sebraného díla.

Generální konzulát České republiky,
169 Military Road, Dover Heights, NSW 2030
Tel: 02 9371 8877, Fax: 02 9371 9635

Austrálie zavádí od konce října pro všechny členy Evropské unie včetně České republiky a Slovenska nový vízový program zvaný *eVisitor.* Vízum se bude udělovat na webu bezplatně, bude platné pro pobyt v trvání až 90 dnů a také pro opakovanou návštěvu v průběhu 12 měsíců.

♠ Falls Creek byl dějištěm lyžařského maratonu na 42 km dlouhé trati za účasti 1200 závodníků z 23 států. Zvítězil Australan Sim, druhý doběhl Viktor Novotný z ČR. Na druhé straně světa, na zámku Červený hrádek u Jirkova, okres Chomutov, se konalo třinácté mistrovství ČR ve vaření svíčkové. První cena byla soška Svíčkové báby. Neoceňovala se jenom chuť a konsistence omáčky, ale i estetické uspořádání celého talíře. V jedné pražské restauraci, která mínila být internacionální, jsem viděl na jídelním lístku překladovou perlu: Candle Beef.

♠ 29. září jsme si připomněli, že uplynulo 70 let od podepsání Mnichovské smlouvy. Německo zabralo část území ČSR. Podle dnešních výsledků průzkumu veřejného mínění, téměř polovina Čechů neodpustila Němcům anexi Sudet v roce 1938. Podobně se polovina dotázaných Čechů domnívá, že jsme se měli Němcům tehdy vojensky bránit.

♠ 1100 let uplynulo od narození sv. Václava. Stará Boleslav, kde byl zavražděn, se stala poutním místem, letos bylo vidět mezi poutníky prezidenta V. Klause a ministerského předsedu M. Topolánka. Komunisté se pokusili vymazat z paměti národa svatováclavský kult, poutě ve Staré Boleslavi byly obnoveny v roce 2003. Svatováclavská bohoslužba byla tradičně celebrována také v rekreačním středisku Šumava u Melbourne.

IP

Diamond Plating Co. Pty. Ltd.
Manufacturers of Precision Industrial Diamond Tools.
14 Shearson Crescent
MENTONE VIC 3194
Phone: 9584 5566
Fax: 9583 9339

Čas nám daný

„Už to zase přeháníš“ - volá svědomí, když tělem projede bolest a já moc nedbám. „Kolikrát ti musím připomenout, že ten tvůj život není nekonečný! Tak tentokrát to nebude jen spadlá plíce nebo ledvinová kolika. Tentokrát zamířím na srdce.“ A to bodlo, a pak zase...

Vidím, že jde do tuhého. I lékař povážlivě pohne hlavou. „A vy byste chtěla jet zítra na Gold Coast? Tak zapomeňte. Nepustím vás ani do Frankstonu. A zítra, prosím, okamžitě do nemocnice. Zatím jde jen o angiogram, ale pak se uvidí.“

A je to. Vidina procházek u jarního nikdy nechladnoucího moře a brouzdání na pláži Broadbeach při třpytivém odrazu vln, kávičky s přáteli, trochu podnikavých prohlídek novostaveb, návštěva Čs. klubu v Brisbane - to všechno se najednou muselo rozplynout.

A to jsem lékaři ještě ani neřekla, že bych také ráda na měsíc do Evropy užít si podzimní Prahu, mnoho nádherných koncertů a nových divadelních programů. K tomu melancholických zlatě šelestivých procházek pod stromy Olšan, Stromovky nebo Karlova náměstí. A což teprve tamnější přátelé, nabití bohatými dojmy z letního cestování celým světem. Teď jedou všude - ne jako dřív pouze k dovolenému Jadranu či Jaltě.

A ještě další vidina: - nesmím přece zapomenout ani na dobu posvícení, kdy se to všude zve k labužnickým hodům s pečenou husou, bažantem, zajícem a zvěřinou. Tak si asi jenom místo toho zalistuji v babiččině kuchařce, aby se mi sbíhaly sliny nad zlatohnědou kůrčičkou stehýnek na obrázku.

Ale co, stejně mám ten cholesterol skoro osm, ještě by mě mohla klepnout (nedej Bože) pepka! Jen si seď doma, holka, a pracuj pilně na tom uzdravování s pomocí našeho jara, abys zase mohla zvedat vnoučátka a hrát tenis. Ruku na srdce - letošní zima byla samé odpočívání, až na pár stresů kolem obchodu. I ten je třeba pustit k vodě. A šetřit si těch pár zbývajících let na krásu světa, přírody, některých lidí, kteří umí potěšit, nepomlouvají a vzájemně si pomáhají. Je jich tu kolem dost. I když se najdou i ti druzí, kteří zdraví nepřidají. Ale co si budu lámat hlavu s někým, kdo chce ublížit. Je jaro a to pomůže vidět svět jasněji. Pomůže i k uzdravení. Tak ahoj, spolužáci z Čapajevova náměstí i z Belojannisové. Letos na setkání bohužel nepřijedu. Posílám vám alespoň lístky, fotky a emaily. Ale doufám, že v květnu si to vynahradíme. A pak to vezmeme šturmem rovnou do Texasu na sokolský mezislet. To se zase bude volat Nazdáááár! Jako před dvěma roky v Praze, kdy jsme si to pěkně vyšlapovali po nábřeží, koukali na Hradčany, smáli se a ronili slzy, a spolu s námi i ti, co se přišli podívat na obnovenou slávu sokolského elánu. Ten přímo čišel z tisíců mladých cvičenců především z moravských žup.

I to mě hodně drží. Tyhle vzpomínky na pěkné lidi ze sokolské Prahy 2006. Ani jsme se nemuseli znát. Příjemná nálada, nápomoc, dobrá vůle, ukázněnost, trpělivost při čekání, to mezi ně patří.

Říkám „mezi ně“ - mezi nás to také patřívalo, ale na tato nejzákladnější pravidla se nyní téměř zapomíná. Zdejší český a slovenský duch si neudržel sokolství a teď tady máme jeho opak - nerovnost, nebratrství a nevoli. Na jak dlouho? A co z toho kdo má - že se škaredí.

Ale ještě žijeme. Ještě zbývá trochu času. Co s ním? Vraťme se ke společné dobré vůli. Nebo se ani nepozdravíme, když se setkáme někde na ulici? Pomůžeme si zase s přípravou tábora a táboráku a znovu se sejdeme na zábavě, nebo to všechno budeme bojkotovat a pomlouvat? Čas klepe na dveře a hlodá u srdce. *Čas nám daný*, - napsal profesor Mánek. Daný k čemu, ptá se starý selský rozum. A svědomí odpoví: Prožít ho rozumně a užitečně.

Vlasta Šustková

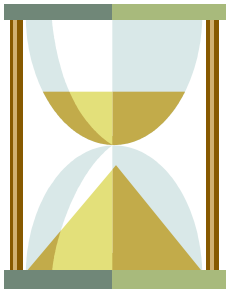

MUDr Alžběta Gazdíková a MUDr Přemysl Kunz

si dovolují oznámit, že ordinují v ***Medical and Dental Centre***
490-524 Springvale Rd. Forest Hill 3131

Ph. 88041900

No appointments necessary, Medicare bulk billing

Ordinace je otevřena 7 dnů v týdnu
Po-Pá 7.00-22.00 So-Ne 8.00-22.00

PŘÍBĚH BĚŽCE

- volné pokračování z deníku Vlastíka Škvařila, upraveno pro Čechoaustralana

... Pět kilometrů před Warburtonem se objevila velká tabule, oznamující, že je to už jenom 5 km, což by nám udělalo normálně radost. Když jsme ale viděli, jak byla cedule prošpikována kulkama, tak nám přejel mráz po zádech. Nemohli jsme se dočkat bezpečí v kempingu. Napřed jsme doplnili benzin a pak jsme projeli branou do kempingu, kde jsme si opravdu oddechli. Manažér nás sice požádal, abychom sundali se střechy auta kanistry s benzinem, aby nám to neukradli, ale já jsem to považoval za nesmysl, i když jsme to udělal, aby byl klid. Jak by se někdo opovážil snažit se ukrást přivázané kanistry na autě, ve kterém spíme a navíc zaparkováni pod lucernou? Warburton je největší aboridžinská osada v tomto okolí. Aboridžinci nakupují ve zdejším obchodě a trochu z nich jde strach, protože vypadají velice neupravení a divocí. V kempingu se jich ale nemusíme bát. Aspoň jsem si to myslel.

Brzy po setmění jsme ale poznali, že to není tak bezpečné, jak jsem si myslel (Jožka si to nikdy nemyslela). To, že se tomu turisté vyhýbají a že tam nikdo jiný nekempoval kromě nás mě ještě pořád nevzrušilo. Seděli jsme uvnitř a hráli žolíka, když jsme zaslechli nějaký podezřelý zvuk. Vyběhl jsem ven a uviděl postavu s kapucí na hlavě, která se vzdalovala k zadnímu plotu. Moc jsem si s tím ještě pořád hlavu nelámal. Asi šel kolem a to je všechno. Tak za půl hodiny zase podezřelý zvuk, jako kdyby klapla dvířka. Znovu jsem vyběhl a ten stejný aboridžinec stál opodál, jako by se nic nedělo. Ještě pořád jsem si myslel, že tam patří a já si něco namlouvám. Když se to ale opakovalo po třetí, tak jsem si všimnul, že víko na kontejneru, který je namontovaný na předku auta je otevřené a to mně už bylo jasné, že nemám žádné

halucinace. Pustil jsem se do toho zjevu, který se pomalu vzdaloval a pohrozil jsem mu, že jestli se ještě jednou vrátí, tak toho bude litovat. Nic z kontejneru se neztratilo. Věřil jsem tomu, že tím to všechno skončilo a nedělal jsem si dále starosti. Chuděra Jožka, ta se opravdu bála, ale podařilo se mi ji jakž takž uklidnit a šli jsme spát.

Skoro přesně o půlnoci mne něco probudilo. Nic jsem neslyšel, ale měl jsem podivný pocit, že něco není v pořádku. Odšoupnul jsem hlučně boční dveře a slyšel jsem, jak někdo utíká na opačnou stranu. Než jsem se dostal ven, už jsem nikoho neviděl. Ale ve světle lampy jsem zahlédl na zemi kus hadice. Dvířka od nádrže na benzin byla vypáčena a poškozena, uzávěr byl odšroubovaný a bylo hned jasné, že se snažil ukrást benzin i když by si moc nepomohl, protože máme v nádrži už jenom opal a ne normální benzin, který se dá inhalovat. Hadice byla suchá a tak jsem ho ještě včas vyplašil. To už ale i mne ten klid přešel. Hned jsme se přesunuli blíže k domu manažéra, kde to bylo ještě lépe osvětlené a a za jeho plotem byl hlídací pes, takže to rozhodně bylo bezpečnější. Přesto jsme toho ale moc nenaspali a já jsem slíbil Jožce, že příští noc nebudeme kempovat u silnice, ale projedeme to až k dalšímu Roadhouse. Ráno jsme odtud pospíchali, ale ještě jsme to oznámili manažérce, která zavolala policajta. Vysvětlili jsme mu celou situaci, i když bylo jasné, že se s tím nedá moc dělat.

Byl nádherný den a v poledne jsme se stavili něco sníst na celkem pěkném místě. Za malou chvíli tam přijel s autem nějaký aboridžinec také pojíst svou svačinu. Dal jsme se s ním do řeči a poznal jsem, že je to velmi zajímavý člověk a dobrý vypravěč. Povykládal jak se z Queenslandu dostal sem před sedmi lety a žije tady v jedné malé osadě. Měl sebou malého psíka, který sice nebyl jeho, ale stará se o něj stejně jako o dalších šest, když se jejich majitelé na chvilku ztratí a psi přijdou za ním. Pracuje pro státní silnice a velice se zlobil, že mladí aboridžinci nechtějí pracovat a ještě více nadával na vládu, že je v tom podporuje. A navíc, když zjistil, proč jsme vlastně na cestách, přispěl dvaceti

pěti dolary na naši charitu. Toto setkání s ním po včerejší noci přišlo jako na zavolanou. Přestože jsme slíbil Jožce, že to projedeme, přece jsem ji nakonec přesvědčil, že to neprojedeme, ale budeme pokračovat normálně včetně kempování v buši. Bála se sice velice, ale nakonec se přece jenom podrobila. A tomu říkám hrdinství, když někdo něco udělá, i když se toho strašně bojí...

Dnes je 21. srpna a tak vzpominám, jak před 40ti lety (je to možné?) mě můj tatínek vzbudil v šest ráno, aby mi oznámil tu hroznou zprávu, že nás "naši bratři" přijeli znovu zotročit. Přiznám se, že jsme oba seděli na schodkách a plakali. Když se pak začalo všechno "normalizovat", tak mi bylo jasné, že tam nebudu dále plýtvat životem, pokořovat se a říkat něco, co vím, že není pravda. Výsledek byl, že jsme se objevili v Austrálii, čehož jsem nikdy nelitoval. Já jsem vůbec nikdy v životě nelitoval toho, pro co jsem se rozhodnul. Když jednou na výročním sjezdu naší mlékárenské průmyslovky měl každý za úkol udělat malý proslov o tom, co by udělal jinak, kdyby měl znova možnost, napsal jsem jim, protože jsem se nemohl tenkrát zúčastnit, že by to byla velice krátká řeč, protože bych neměnil nic. Já jsem s výsledkem svého života spokojený a kdybych cokoliv udělal tenkrát jinak, kdo ví, jak by to se mnou dopadlo. Nakonec každé rozhodnutí je založeno na výběru mezi různými možnostmi. Člověk je musí všechny řádně zvážit a pro jednu se rozhodnout. A potom může být sám se sebou spokojený, ať už to dopadne jak chce.

Občas se mne někdo zeptá, nad čím přemýšlím celý den, když běžím. Tak jak vidíte, kromě toho, že přemýšlím o tom, jak po každých třech kilometrech dostanu napít a pusu, tak přemýšlím i o takovýchto věcech...

Pokračování

http://vlastik.skvaril.googlepages.com

Vůně benzinových par

Tyto řádky jsou určeny milovníkům adrenalinových sportů, čímž nemám na mysli ty z vás, kdo v neděli odpoledne pohodlně zasednou se sklenkou pěnivého moku před obrazovku televizoru a s napětím sledují motocykly řítící se šílenou rychlostí po okruhu závodní dráhy či pozorují dvě party masivních pořízků, jak si snaží jeden druhému polámat údy či jinak se zmrzačit a to všechno jen kvůli šišatému kousku nafouknuté kůže.

Ne, tyto rady jsou určeny těm skutečným aktivním provozovatelům adrenalinových sportů, těm, kterým už seskok s padákem z výškových budov či vrhání se na gumovém laně hlavou napřed z mostních konstrukcí nedokáže zrychlit tep srdce a poslat patřičnou dávku adrenalinu do krevního oběhu. Pokud tedy chcete prožít sport opravdu maximálně adrenalinový, doporučuji zajet do České republiky, vypůjčit si tam auto a rozjet se do kraje. Co vám takový výlet může poskytnout? Snad nejlépe, když to vyjádřím typickou ukázkou tohoto sportu.

Jedete si pěkně po ne příliš široké silnici s provozem v obou směrech, lemované úhlednou alejí kvetoucích třešní a kocháte se pohledem na líbeznou českou krajinu, tak jak to dělal ve filmu „Vesničko má, středisková“ herec Rudolf Hrušinský. Nijak vás nevzruší, když zaznamenáte kolonu automobilů, přibližujících se v opačném směru. Náhle se však někde z konce přibližující se kolony utrhne vozidlo, řízené vrahem/sebevrahem a začne zmíněnou kolonu předjíždět. A nyní vám začne mozek neuvěřitelně rychle vyhodnocovat vzniklou prekérní situaci. Rádi byste snížili rychlost vašeho vozidla, abyste oddálili osudné setkání s protijedoucím autem. To však není dosti dobře možné, neboť rychlým pohledem do zpětného zrcátka zjistíte, že máte podobného idiota téměř v těsném závěsu a pokud byste trochu přibrzdili, ocitl by se zaručeně v zavazadlovém prostoru vašeho vozidla. Protože dobře víte, že podle pravidel této „ruské rulety“ nepřipadá v úvahu, že by se v předjížděné koloně našel „slaboch“, který by poskytl prostor a dovolil předjíždějícímu autu se do kolony zpátky zařadit, začnete věnovat pozornost rozkvetlým třešním, ale ne tak pro jejich nesporný půvab, ale abyste odhadli možnost proniknout mezi stromy aleje a zajet do přilehlých lánů. Dlouholetá zkušenost za volantem vám napoví, že při rychlosti jakou jedete, by se takový pokus definitivně setkal s nezdarem, vaše vozidlo by se vkusně omotalo kolem jedné z rozkvetlých třešní a mohli byste úspěšně rozšířit statistiku smrtelných úrazů. (Mimochodem tato statistika řadí Českou republiku v Evropě mezi země po této stránce nejhorší). A tak vám zbývá ještě možnost poslední, a to volat ze všech sil vašeho strážného anděla a potom už pouze odevzdaně sledovat vozidlo řízené vrahem/sebevrahem neodvratně se přibližující na vaší straně vozovky. Pokud budete mít štěstí a ten váš anděl strážný bude bdělý a ostražitý, tak protijedoucí idiot stačí bravurní „myškou“ kolonu předjet a vrátit se na svoji stranu. Bude to však, jak se říká „o fous“. Setřete z čela smrtelný pot, který vám během těch několika málo desítek vteřin vyrazil a poděkujete vřele andělíčku strážníčkovi a současně si přejete, aby nyní místo strážníčka se na scéně objevil strážník a to dopravní a udělil vražednému řidiči pořádnou pokutu.

Ale to už s úlevou opouštíte úzkou okresní silničku a napojujete se na dálnici, kterých za těch necelých dvacet let přibylo neuvěřitelně mnoho. Jak jste byli poučeni, dovolená rychlost na dálnicích v České republice je 130 kilomterů za hodinu a tak, jako svědomití řidiči tuto ne právě nejpomalejší rychost nasadíte a pečlivě dodržujete. Po chvíli však zjistíte, že patříte k té zanedbatelné menšině, která na této rychlosti dětinsky lpí. Většina ostatních řidičů vás bude předjíždět, a to někteří z nich takovou razancí, že můžete podlehnout optickému klamu, že stojíte na místě. Ovšem není to pouze již zmíněná vysoká rychlost, ale bezohledný a hazardní způsob jízdy značné části českých ridičů. Bývalo pravidlo, připouštím, že dosti konzervativní, že pro každé zvýšení rychlosti o deset kilometrů za hodinu by měla být mezera mezi vozidly jedna délka vozidla. Ne příliš praktické a proveditelné při dnešním silničním provozu. Ovšem mnozí uživatelé dálnic v republice jdou do opačného extrému a pozorujete s hrůzou, jak auta řítící se stopadesáti kilometrovou rychlostí jedou v těsném závěsu, „bumper to bumper“. Není potřeba velké fantazie k tomu, aby si člověk dovedl představit, jak to dopadá, když první v tomto „peletonu“ trochu zpomalí. Byl jsem poučen „expertem“, že takový způsob jízdy šetří pohonné hmoty, neboť vozidlo první vytvoří jakýsi vzduchový tunel a odlehčí vozidlům následujícím. Něco na tom je, kdysi jsem trochu závodil na kole a tedy vím, co je jízda v peletonu, ovšem na jízdu po dálnici bych to raději neaplikoval.

Před několika dny jsem četl ve zprávách z republiky, že byl podán návrh, aby se dovolená rychlost zvýšila o dalších třicet kilometrů. Současně bylo uvedeno, že v Dánsku, kde byla povolená rychlost zvýšena (nebylo řečeno z kolika) o dvacet kilometrů, bylo zaznamenáno o 33 procent více smrtelných dopravních nehod. Co se však značné části českých řidičů týče, je toto případné zvýšení dovolené rychlosti pouze akademickou otázkou. Nedodržují dovolenou rychost nyní, není tedy důvod se obávat, že by ji dodržovali potom.

Za těch pět týdnů pobytu v České republice jsme najeli něco kolem dvou tisícovek kilometrů

a musím říci, že jsem si trochu lámal hlavu otázkou, odkud se bere ta agresivita nemála českých řidičů. I když k tomu nemám žádné vědecké podklady, přišel jsem s vlastní teorií a opět to má co dělat s těmi vůněmi, o kterých jsem psal posledně. Je to jakási dosti rozšířená epidemie, že z mnohého slušného a zákona dbalého občana se po nadechnutí byť i nepatrného množství benzinových výparů stane dravec silnic řídící se kdysi populárním heslem: „Dohnat a předehnat“. Je ale možné, že to má něco co dělat se skutečností, že zatímco před necelými dvaceti lety byl Trabant s karosérií z „papundeklu“ chloubou rodiny a Spartak či Wartburg pouhým snem mnoha potenciálních řidičů, mnozí dnes sedí za volanty podstatně rychlejších vozidel a této skutečnosti ještě tak docela nepřivykli.

Zdeněk Rich

"Fotografie roku" z hromadné autonehody na dálnici D1

ŽIVOT JE JEN NÁHODA

- pokračuje ve svém vyprávění Ante Schott

Už jako malému školákovi vrtalo mně hlavou o jaké jedy jde, které tatínkova drogerie má povolení prodávat. Ač jsem se v krámě zastavoval po škole denně a pomáhal otcovi i prodávat, zákazníci kupovali všechno možné, jen ne ten pro mne záhadný „jed“. Až mi to jednou otec vysvětlil. Bylo to původně povolení prodávat jed na vyhubení krys, které v prvních letech války zamořily Prahu. Prodej jedů byl zdravotnickými úřady svěřen vybraným drogeriím v několika pražských čtvrtích, kterým byla dána speciální jedová (podrobněji nespecikovaná) licence. Ve vnitřní Praze to byla drogerie, kde otec pracoval a nakonec ji i převzal. Jak jsem si jako zvídavý středoškolák později v novinovém archivu pražské knihovny ověřil, jed byl účinný a vyhubil roku 1915 milióny krys. Kalamita se už od té doby neopakovala, ale to „povolení prodeje jedů“ stále zůstávalo ve výkladních skříních těch privilegovaných (asi tuctu) drogerií.

Až – jak jsem jednou z otce dostal – jeden z těch původních nositelů licencí přišel na téměř neuvěřitelný ba až absurdní nápad, jak zahálející jedovou licenci prakticky uplatnit. Nedokazují časté sebevraždy i vraždy, že doktory předepsané léky proti depresi, nespavosti a i jiným zdravotním problémům se stávají prakticky potentními jedy, když zkonzumovány ve větších dávkách? A jako možné jedy, některé z těchto drog spadají logicky i pod existenci jedové licence! Legálně, jak to dnes vidím, by tahle krkolomná teorie neměla šanci obstát, ale tehdy, těsně po válce, v době náhlého a často jistě chaotického přechodu z monarchie na republiku, bylo prosazení této absurdnosti docela možné. Drogerie, která s touto teorií přišla, obratem ji vyzkoušela prakticky. Objednala u velkoobchodu s drogami několik tehdy běžných barbiturátů (prášků proti nespavovosti) a objednávku podložila kopií své jedové licence. To stačilo, aby drogy normálně vyžadující lékařský předpis, byly obratem dodány. Neuvěřitelně, nikdo se na nic neptal a tak se stalo, že se k té první drogerii připojily i ty další licenční, včetně otcovy. Ač lékárny mohly prodávat drogy jen na podkladě lékařského předpisu a podléhaly častým přísným kontrolám, ty licenční drogerie nepodléhaly kontrolám zdravotních orgánů naprosto žádným. Je pro mne naprostou záhadou, že a proč proti té ilegální a nekontrolovatelné konkurenci drogerií lékárny neprotestovaly. A tak se dále nevyhnutelně stalo, že otec dostal přístup k drogám a stal se z něho celoživotní drogista.

Kdy a jak jeho experimentování s barbituráty začalo nevím a nevěděla to ani maminka. Byla to asi zvědavost ověřit si vlastní zkušeností atraktivnost požitků, kterým drogově závislí nejsou schopni odolávat. Zpočátku ho asi těch několik tablet barbiturátů jen zrychleně uspalo, takže v honbě za očekávanými požitky začal otec zvyšovat dávku až nakonec dospěl do stádia spolykání celé tuby tablet najednou. Tehdy, kdy jsem se zastavil jako obvykle v krámě, se už otec asi pomalu stával závislým. V krámě jsem zastihl jenom uplakanou maminku, která mi vzlykajíc říkala, že se otci udělalo nějak nevolno a šel si na chvíli lehnout do našeho bytu ve třetím poschodí nad krámem. Když jí otec před chvíli zatelefonoval, nechala starost o mé malé sourozence naší mladé venkovské služebné a seběhla rychle do krámu. To mně stále plačky říkala a často přerušovala vzlykáním -

„ty jsi má jediná opora, Toníčku, co bych si bez tebe počala?“ To mi tehdy opravdu nešlo dohromady. Tatínkovi se udělalo špatně, vzal si prášek a šel si na chvilku lehnout a maminka mi pořád opakuje, že jsem její jediná opora! Byl jsem tím opravdu zmaten. Otec se ten den do krámu už nevrátil a ještě další dva dny. Zůstal v posteli v zakouřené ložnici a ač maminka to na mně nežádala, nešel jsem příští dva dny do školy a zůstal s ní v krámě. Nemohl jsem ji tam nechat samotnou, přece mi řekla, že jsem její opora! To byl tehdy vlastně začátek mých častých absencí ze školy, od druhé třídy obecné až do maturity.

Zpočátku to bylo pro mě dost těžké, protože někteří kantoři na gymnáziu považovali má častá vynechání školy za ulejvání, ale později, po návštěvě maminky naším přátelským třídním, se s mou častou absencí nakonec smířili. Od té doby, myslím, že v polovici tercie, mi už maminka nemusela psát omluvenky. Během mé obecné ta otcova náhlá „onemocnění“ či jen „nevolnosti“ se objevovala nepravidelně a často nepředvídaně. Někdy s pauzou 3 - 4 týdnů a jindy třeba jen několika dnů. Ať už to byly drogy proti depresi či problémům podobným, se kterými otec zpočátku asi experimentoval, jejich účinek pravidelně trval jen pár dní neobvyklé rozjařenosti, než se z toho vyspal.

Otcova závislost na barbiturátech vznikla a trvala po celou dobu mé křemencárny. Po prvních tabletách se otec, normálně mírný, stal agresivním a dopolykal zbytek tuby (20), to už jen blábolil a dožadoval se tuby další. Když se to odehrávalo ve skladišti krámu, tak jsme mu ji a sklenici vody raději dali, abychom ho umlčeli. Skladiště bylo hned za krámem. Večer po zavření nastal problém, jak ho dostat do bytu ve třetím poschodí a po 72 schodech. Drobná chudinka maminka a já dvanáctiletý sekundán. Hrůza když si na to vše teď vzpomínám... Když jsme se nakonec přece jen nějak dostali domů, naprosto vyčerpaná maminka musela přikrmovat zdrogovaného otce dalšími tabletami, jen aby ztišila jeho hlas, který by probudil spící sourozence a poplašil služku v jejím pokojíku. Ve srovnání s dřívějšími krátkými, ale nepravidelnými „onemocněními“, ty barbiturátové periody se dostavovaly v pravidelných víceméně cyklech. To urputně dožadované „přikrmování“ phanodormem s otcem v posteli – a téměř bez jídla – trvávalo asi 7 - 10 dní, pak přišlo námi nedočkavě očekávané jeho zhruba týdenní zotavování, ba někdy i pokání a pak vítaných několik týdnů normálního bezdrogového období a maminčina zotavení i mého dohánění zanedbané školní docházky. Během toho normálního období, kdy už jsem byl skoro před maturitou, jsem se jednou pokusil dostat z otce, proč se k těm drogám znovu a znovu vrací. Jaké uspokojení mu to dává? Nepochodil jsem a už jsem se k tomu nikdy nevrátil. Otec byl zřejmě slaboch, který nebyl schopen odolat ani nepřetržitému kouření ani drogám. Ale připustil jsem sám sobě, že jeho závislost na drogách umožnila a tudíž na katastrofálních dopadech na naši celou rodinu nese plnou vinu ta zlořečená jedová licence a neschopnost úřadů její naprosto nelogickou a totálně ilegální interpretaci zarazit.

Drobná, křehká, utrápená maminka snášela ty otcovy drogové cykly a s nimi spojené hrůzy po dlouhá léta, ale v lednu 1937 její konečný odchod urychlil rychlý zápal plic. Odešla nám týden před svými 41. narozeninami. Mně bylo 18 a bylo to v mém maturitním roce. Maminka byla nejmladší ze sedmi sester a bratrů a zemřela první. Otci na doporučení našeho rodinného doktora dělali v nemocnici výplach žaludku. Týž den, kdy se konal maminčin pohřeb, na který přijelo snad půl rodinného Dobříše. Já za pomoci nově najatého příručího jsem zvládl několik otcových drogových cyklů a v červnu i maturitu. Otec zemřel o dva měsíce později, bylo mu 46 let. Podle nálezů doktora příčinou smrti byla přemíra barbiturátů. Špatné svědomí? Pochybuji. To spíš náhoda.

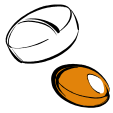

Pokračování

ČECHOAUSTRALAN gratuluje krajanu
JOSEFU CHROMÉMU, OAM

k dalšímu významnému ocenění - Tasmanian Export Leadership Award za rok 2008, které převzal od Hon. Lary Giddings MP 10. října. O pěti dekádách úspěchů Josefa Chromého jsme psali v zářijovém vydání. Vyznamenání je oceněním přínosu Josefa Chromého pro rozvoj masného a vinařského průmyslu a exportu nejen v Tasmánii, ale v celé Austrálii. Během posledních dvou let se novodobý vinař zasloužil také o dosud nebývalý rozmach tasmánského vinařství, o čemž svědčí i 7 trofejí a 79 medailí udělených jeho vínům. Jejich širokou nabídku přinášíme na poslední straně časopisu.

Setkání s královnou

V životě emigranta se příliš často nestane, aby se setkal s hlavou státu, v našem případě s královnou. Přistěhovalec se spíše dostává do styku s byrokracií, když se marně pokouší v jemu cizím jazyce udělat řidičák, dostat občanství či dokonce nalézt práci. Nebo se dostává do křížku se zákonem, když neznajíc zdejších předpisů se snaží bakšišem podplatit dopravního policajta nebo když doma na dvorku zapíchne prase a pozve na vepřové hody nic netušící lidi ze sousedství, kterým kromě jaternic nabídne pokoutně pálenou pálenku, po které chudáci oslepnou. A tak je na bíledni, že na nějaké radovánky i s tak důležitou osobou jako je samotná královna emigrant nemá ani pomyšlení. Stávají se však výjimky…

Pošťák na červeném motocyklu toho slunného jarního dne nehodil jako obyčejně poštu do schránky. Motorku opřel o strom, zazvonil u dveří a když jsem mu přišel otevřít, jenom se usmál, radostně zasalutoval a slušně řekl: “Tady máte něco velmi důležitého, pane. Můžete mi příjem laskavě podepsat?” Pak srazil podpadky jako voják a stále s úsměvem na tváři se odebral ke své motorce. Úsměv se však záhy změnil v bolestný stah, když se mu do lýtka zákeřně zahryznul náš nevypočitatelný psík Bafínek, který se neočekávaně prodral skrz polootevřené dveře.

“Au,” zařval pošťák a mohutným kopnutím nohy do vzduchu poslal našeho zakousnutého chlupáče obloukem do růží, kde pro změnu zase bolestí zavyl Bafínek.

“Máte štěstí, že jste tak slavnej člověk, jinak bych z toho vyvodil důsledky,” procedil skrz zuby otřesený poštovní úředník, který byl na útoky psů a magpies (druh kavky) zřejmě zvyklý.

“Sorry,” stačil jsem jenom na omluvu zavolat a se zatajeným dechem plným očekávání jsem rozechvělými prsty opatrně otevřel obálku s pečetí guvernéra státu Victoria.

“Jéminánku, Máňo, podívej se, co jsme dostali,” zavolal jsem na ženu, která přiběhla a oba jsme nahlas četli oficiální pozvání na státní recepci u příležitosti návštěvy královny Alžběty v Austrálii. Nemohli jsme uvěřit vlastním očím. My, obyčejní emigranti, a taková pocta!

“Co si vezmeš na sebe?” byla první otázka, kterou jsem ze sebe vychrlil. “Přece nemůžeš jít jen tak v natáčkách a v zástěře,” zažertoval jsem. “No a ty se tam nemůžeš objevit v cyklistickým dresu s těma tvejma oholenejma párátkama,” vrátila mi to žena a posléze jsme usoudili, že máme dobrou výmluvu, jak utratit našetřené peníze za kvalitní módu.

Místo utužování manželství jsme dlouhé večery a probdělé noce před slavnostní událostí trávili diskuzí o tom, jak se v přítomnosti královny chovat a o čem s ní prohodit řeč. Žena Máňa mně vážně kladla na srdce, že mám myslet na dobré vychování, před recepcí nejíst česnek a nepít pivo, protože by to byl trapas, kdyby to ze mě táhlo a společensky bych se znemožnil. Já ji pro změnu silně zneklidnil, když jsem se jí zeptal, jestli vůbec ví, jak má nahodit pukrle. A co já, problesklo mi náhle hlavou? Chlapi se přeci musí taky nějak klanět nebo v jejich případě je nějaký jiný protokol? Kdo nám poradí? Kolik našinců by asi vědělo? Kolik Australanů by asi vědělo! Babo raď! Začali jsme propadat silné panice.

“Neboj Máňo, když to náhodou zvoráme, tak nás omluví to, že jsme celej dosavadní život měli prezidenta a tomu se klaněli jenom idioti. Jistě nás královně představí jako utečence z komunistický nadvlády,” vysvětlil jsem ženě, která však stále pochybovala.

Naštěstí od vlády brzy došly pokyny, jaký protokol v přítomnosti naší hlavy státu následovat. Královna se v žádném případě nesmí jen tak oslovit. Člověk musí pokorně čekat, bude-li osloven. A dostane-li se mu takové pocty, že se ho královna skutečně na něco zeptá, nedává to příčinu k tomu, abyste zavedli přátelský rozhovor o tom, že vám utekla manželka nebo co jste měli včera dobrého k večeři. To se člověk musí tvářit pokorně, koukat se královně přímo do očí a v žádném případě se nesnažit Její Výsosti podlejzat řečičkama jako například: ”Ježišmarjá, to je ale krásnej diamantovej náhrdelník, to kdybych měl peníze, tak bych ho ženě Máňě taky koupil.” Zkrátka a dobře musíte být v každém případě nadmíru taktní, musíte mluvit zřetelně, polohlasně a hlavně se pokusit o anglický přízvuk, protože jinak nemáte naději, že vám bude královna rozumět. Naštěstí královnu na každém kroku provázejí její pochopové, kteří, když se stane něco nepředvídaného či trapného, situaci zachrání tím, že královnu okamžitě odvedou k někomu jinému.

Eva Jančík

z bývalé Bohemia Travel
si dovoluje oznámit,
že nyní pracuje v cestovní kanceláři

Jetset

488 Centre Road, Bentleigh 3204
Tel: 03 9563 9122, Mob: 0413 499 321
Email: eva@bentleigh.net

a přivítá zde své klienty
s dárkovou poukázkou - $50 Gift Voucher

A vy si to potom pěkně vypijete.

Samozřejmě, že jenom když se k vám královna přibližuje, musíte se jako řadný poddaný umět poklonit. Ženy obyčejně klanění dlouho nacvičují doma před zrcadlem. Muži to mají krapátko lehčí, protože nemusí přímo do kolen, ale klanění provádí pouze hlavou. Takže jsem neměl pochyby, že takovou prkotinu hravě zvládnu.

Měli jsme setsakramentský štěstí, že recepce nezahrnovala večeři, protože jako člověk zvyklý převážně jíst šunkafleky a buřty s cibulí, bych těžko obstál. Jen jaký příbor uchopit do rukou je sama o sobě věda vyžadující patřičné vzdělání a tréning. Nemusím zdůrazňovat, že i při jednohubkách a šampaňském, které nám měly být servírovány, se nesmí mlaskat. Zrovna tak je nepřípustné si chodit pro přídavky. Úplné tabu je se štourat v zubech ať již párátkem či lovit mezi zuby potravu prsty. To lze možná dělat doma při večeři, ale rozhodně ne v královnině přítomnosti. Prostě se musíte chovat na jedničku, protože jinak máte možnost se nadosmrti znemožnit. Pak už vás nepozvou ani na barbeque oslavující vítězství vašeho fotbalového týmu!

To jsme samozřejmě s Máňou v žádném případě nechtěli. Naopak jsme chtěli na královně zanechat nezapomenutelný dojem z našeho setkání. A proto jsme si všechny regulace, protokoly a zvyklosti pečlivě zapsali za uši a byli jsme si jisti v kramflecích.

Konečně přišel den slavnostní recepce, která se konala v Národní galerii 2. října 1981. Již dvě hodiny před příchodem Jejího Veličenstva hala bzučela vzrušeným polotlumeným hovorem pozvaných hostů. Každý byl jako ze škatulky. Vyšňořené dámy vystavující na obdiv poloodhalená poprsí okrášlená všemožnými šperky, gentlemani v černých smokinzích a já jako vůl ve fraku! Trošku jsem při příchodu polknul na prázdno, když jsem si uvědomil, že jsem špatně porozuměl instrukci, že pánové mají na sobě mít smoking. Vypadal jsem trochu jako bílá vrána, ale nakonec se nic nedělo. Lidé to přešli mlčením a spíše se zajímali o medaile, které jsem si pyšně přišpendlil na hruď a zavěsil okolo krku. Instrukce na pozvánce přece zněla, že hosté mají vystavit na oblečení svoje medaile. Neznaje místních poměrů nevěděl jsem, že se jedná o medaile za zásluhy a tak jsem se dostavil s několika cyklistickými medajlemi, což ovšem způsobilo rozruch mezi přítomnými hosty, kteří si na mě nenápadně ukazovali a šeptem si vyměňovali poznámky o tom, kolik to neobvyklých medailí na sobě mám a jak jsem asi důležitá osobnost.

Po několika hodinovém čekání se ve dveřích nakonec objevila naše milovaná královna s premiérem Victorie a doprovodem. Halou náhle zavládlo ticho a mně zvlhly dlaně a před očima se mi dělaly mžitky. Trochu jsem se tou celou okázalou situací stal naměkko a silným promrkává-ním jsem potlačoval slzy plné emocí. Královna se vážným krokem blížila k nám. Ve vhodnou chvíli žena Máňa nasadila pukrle, za které by se rodilý Anglán nemusel stydět. Když byla královna na mojí úrovni, tak jsem v celkovém zmatení místo úklonku hlavy zrovna jako dámy kolem udělal pukrle, za což jsem byl probodnut pohledem nějakého papaláše v doprovodu. Její Veličenstvo moji pitomou chybu samozřejmě přešlo mlčením. Jaké štěstí, že se neodhodlala u nás pozastavit na kus řeči. Asi bych omdlel. Vznešeně nás minula jako sloup a nakonec prohodila pár tichých slov se zapýřenou dvojicí nedaleko nás. Prohodila ještě pár slov s jinými lidmi a celé královské setkání s pozvanými hosty bylo hotové za půl hodinky.

Po královnině odchodu lidé zářili štěstím, jaká jim byla poskytnutá pocta se setkat s hlavou státu. Musím se přiznat, že i mně se dmula hruď pýchou z toho, že jsem byl pozván na recepci s představitelem jedné z nejstarších světových demokracií.

V práci si ještě pěkně dlouhou dobu kolegové utahovali z mých medailí, fraku a hlavně z pukrlete, které jsem naší královně tak krásně nahodil…

Ivan Kolařík
(publikováno také v Pozitivních novinách)

VÁŽENÍ ČTENÁŘI —
Laskavě odstřihněte a pošlete (napište) na adresu redakce
ČECHOAUSTRALAN
P. O. Box 1008, Hawksburn 3142

Roční předplatné:- $40
Příspěvek/Dotace:-
Inzerce:-

Šeky na účet ČECHOAUSTRALAN

Email adresa:-

Změna adresy:-

JOSEF CHROMY
TASMANIA

PEPIK

CELLAR DOOR ORDER FORM
Nabídka vinotéky

Variety	Single bottle price
JOSEF CHROMY RANGE	
Josef Chromy Riesling 2006	$24.00
Josef Chromy Gewurztraminer 2007	$25.00
Josef Chromy Pinot Gris 2008	$24.00
Josef Chromy Sauvignon Blanc 2007	$24.00
Josef Chromy Chardonnay 2006	$26.00
Josef Chromy Pinot Noir 2006	$26.00
Josef Chromy Botrytis Riesling 2007 (375ml btl)	$24.00
PEPIK RANGE	
Pepik Pinot Noir 2007	$19.00
Pepik Chardonnay 2005	$19.00

We offer 5% on any mixed 6 packs and 10% on any mixed dozen.
Freight $10.00 per case anywhere in Australia.
To place an order phone, fax or email your details to/Objednávejte na:-

Josef Chromy Wines
370 Relbia Road Relbia
Tasmania, Australia 7258
Phone: + 61 (0) 3 6335 8700
Fax: + 61 (0) 3 6335 8774
Email: dave@josefchromy.com.au www.josefchromy.com.au

Redakce ČECHOAUSTRALAN - Barbara Semenov
P.O. Box 1008, Hawksburn 3142
email adresa - bsemenov@cechoaustralan.com

ČECHOAUSTRALAN © —NEZÁVISLÝ CELOAUSTRALSKÝ KRAJANSKÝ LIST

If undelivered return to:
P. O. Box 1008
Hawksburn 3142
AUSTRALIA

Print Post Approved
PP 381712/02414

POSTAGE PAID AUSTRALIA